

Řeknu ženským, že vyrážíme

Jerry Roberts byl vždycky výborný kamarád Billa Jami-sona. Oba dva vyrůstali v jižní části města, blízko starého lunaparku, prošli společně základní a nižší střední školou a pak pokračovali na Eisenhowerově gymnáziu, kde si vybrali tolik stejných učitelů, jak to jen šlo, vyměňovali si košile a svetry a trubkovité kalhoty, chodili a spali se stejnými děvčaty — kterékoliv jim zrovna přišlo přes cestu.

V létě spolu chodili na brigády — prořezávali broskovně, česali třesně, drátkovali na chmelnicích, dělali cokoliv, za co byly nějaké peníze a kde jim za zadkem nestál žádný šéf. A pak si společně koupili auto. V létě před posledním ročníkem se složili a za 325 dolarů si koupili černého plymouthe ročník 54.

Měli ho napul a všechno šlo hladce.

Ale před koncem prvního pololetí se Jerry oženil, nechal školu a nastoupil v Robyho tržnici.

Bill s tou dívkou předtím chodil také. Jmenovala se Carol a moc se k sobě s Jerryem hodili. Bill k nim chodil, kdykoliv se naskytla příležitost. Cítil se starší — když měl kamarády po svatbě. Chodil k nim na oběd nebo na večeri, poslouchali Elvise nebo Billa Haleyho a Comets.

Někdy se Carol a Jerry začli muckat, ještě než Bill odešel, a tak se musel zvednout, omluvit se a udělat si procházku k Dezornově pumpě a koupit si colu, protože v bytě byla jenom jedna postel, která se rozkládala v obýváku. Jindy se Jerry a Carol odebrali do koupelny a Billovi nezbylo, než se přesunout do kuchyně a předstírat, že vůbec neposlouchá a zajímají ho příbormíčky a lednička.

A tak tam chodil méně často; v červnu maturoval, nastoupil v mlékárně Darigold a do národní gardy. Za rok už měl svůj rajón na rozvoz mléka a vážnou známost s Lindou. A tak Bill s Lindou chodili k Jerrymu a Carol, pili pivo a poslouchali desky.

Carol a Linda spolu pěkně vycházely a Billovi zalichotí-

lo, když mu Carol mezi čtyřma očima jednou řekla, že Linda je „opravdová osobnost“.

Jerry měl Lindu také rád. „Je báječná,“ řekl.

Když se Bill a Linda brali, Jerry šel Billovi za svědka. Hostina pochopitelně byla v hotelu Donnelly, Jerry a Bill se nadrátovali, chodili do sebe zavěšení a házeli do sebe koktejly. Ale najednou uprostřed všech těch radovánek se Bill na Jerryho podíval a napadlo ho, že Jerry vypadá o moc starší — na víc než dvaadvacet. V té době byl Jerry šťastným otcem dvou dětí, povýšil u Robyho na vedoucího a Carol už zase čekala.

Vídali se každou sobotu a neděli; když byly svátky, tak i častěji. Když bylo pěkné počasí, sešli se u Jerryho a opékali na zahradě párky. Děti nechali brouzdat v bazénku, který Jerry dostal podobně jako spoustu jiných věcí v práci za babku.

Jerry měl pěkný domek. Byl na kopci a dole bylo vidět řeku Naches. Kolem byly i jiné domy, ale ne moc blízko. Jerrymu se vedlo dobře. Když se Bill a Linda a Jerry a Carol sešli, bylo to vždycky u Jerryho, protože tam měli zahradní gril a desky a moc dětí, aby je tahali po návštěvách.

Když se ⁽⁹⁾stalo, byla to jedna z nedělí u Jerryho. Ženské poklízely v kuchyni. Jerryho holky byly na zahradě a házely míč do bazénu, ječely a cákaly kolem.

Jerry a Bill seděli na lehátkách v patiu, popíjeli pivo a jen tak odpočívali.

Většinou mluvil Bill — o společných známých, o své práci v Darigoldu, o čtyřdverovém pontiacu catalina, o jež hož koupí uvažoval.

Jerry zíral na šňůru na prádlo nebo na chevrolet s pevnou střechou z roku 68, který stál v garáži. Bill myslel na to, jak Jerry, když takhle pořád kouká a skoro vůbec nemluví, působí tajemně.

Bill poposedl a zapálil si cigaretu.

„Něco se děje?“ zeptal se. „Ani ne, co.“

Jerry dopil pivo a zmačkl plechovku. Pokrčil rameny.

„Ani ne,“ řekl.

Pak Jerry řekl: „Co se takhle trochu povyrazit?“

„Prima nápad,“ souhlasil Bill. „Řeknu ženským, že vy-
rážíme.“

Vyjeli po silnici podél řeky Naches na Glead, řídil Jerry.
Byl teplý a slunečný den, autem pěkně profukovalo.

„Kam jedem?“ zeptal se Bill.

„Dáme si kulečník.“

„Souhlas,“ řekl Bill. Cítil se o moc líp, jen když viděl,
jak Jerry ožil.

„Každý chlap musí někdy vypadnout,“ prohlásil Jerry.
Podíval se na Billa. „Víš, jak to myslím?“

Bill to chápal. Rád v pátek večer vypadl z domu a šel
s kamarády z mlékárny na kuželářskou ligu. Rád si dva-
krát týdně po práci zašel s Jackem Broderickem na pár piv.
Bylo mu jasné, že chlap si občas vyrazit potřebuje.

„Ještě stojí,“ řekl Jerry, když zajeli na šěrkové parkoviš-
tě před výčepem.

Vešli dovnitř, Bill Jerryemu přidržel dveře, a ten když
procházel kolem, hů lehce štouchl do břicha.

„No ahoj!“

Byl to Riley.

„Tak jak se, kluci, máte?“

Riley se k nim blížil zpoza pultu a usmíval se. Byl to mo-
hutný chlap. Měl na sobě pestrobarevnou košili s krátkými
rukávy, která mu visela přes džíny. „Tak jak se pořád, klu-
ci, máte?“

„Ale, máme vyschlo. Dej nám dvě piva,“ řekl Jerry
a mrkl na Billa. „A co ty Riley?“ zeptal se.

„Tak jak se, kluci, vede?“ řekl Riley. „Kde se pořád flá-
káte? A jak to válíte s holčkama? Když jsem tě, Jerry, viděl
naposledy, tvoje stará byla v šestým měsíci.“

Jerry chvíli stál a pomírkával.

„Tak co bude s téma pivama?“ řekl Bill.

Sedli si k oknu. „Co to je, Riley, za hospodu, že tu v ne-
děli odpodledne nejsou žádné holky?“ řekl Jerry.

Riley se zasmál. „Nejspíš jsou všechny v kostele a mod-
lej se, aby už nějaký přišel.“

Oba vypili pět plechovek piva a za dvě hodiny si zahráli
tříkrát koule a dvakrát biliár. Riley seděl na stoličce, něco
povídá a díval se, jak hrají. Bill se vždycky podíval na ho-
dinky a pak na Jerryho.

„Tak co, Jerry?“ zeptal se. „Co jako teď?“

Jerry dopil plechovku, zmačkl ji a pak tam chvíli stál
a otáčel plechovkou v ruce.

Když byli zase na silnici, Jerry to rozbalil — hnali si to
chvillemi stočtyřicátkou. Právě předjeli starou dodávku na-
loženou nábytkem, když dvě dívky uviděly.

„Koukej na to!“ řekl Jerry a zpomalil. „To bych si dal lí-
bit.“

Jerry jel ještě asi míli a pak sjel ze silnice. „Vraťme se,“
řekl. „Můžem to zkusit.“

„Bože, já nevím,“ řekl Bill.

„Já bych si dal říct.“

„To jo, ale stejně nevím,“ váhal Bill.

„Propánakrále,“ řekl Jerry.

Bill se podíval na hodinky a rozhlédl se kolem. Pak řekl:
„Mluvit budeš ty. Já jsem v tom nemožnej.“

Jerry prudce otočil auto a zatroubil.

Když přijel skoro na úroveň děvčat, zpomalil. Zajel
s chevroletem ke krajnici na druhé straně silnice. Dívky dál
šlapaly na kolech, ale podívaly se na sebe a zasmály se.
Tmavovláška při kraji byla vysoká a štíhlá. Ta druhá byla
menší a měla světlé vlasy. Obě měly šortky a vršek od pla-
vek.

„Potvory,“ řekl Jerry. Čekal, až přejedou auta, aby mohl
otočit a přejet na druhou stranu.

„Já si vezmu tu brunetku,“ řekl. „Ta malá je tvoje.“

Bill se zády kousek posunul po sedadle a dotkl se vršku
brýlí proti slunci. „Nic s nima nebude,“ řekl.

„Budou na tvé straně,“ řekl Jerry.

„Přejel přes silnici a otočil,“ připrav se.“

„Ahoj,“ řekl Bill, když dívky dojely až k nim. „Já jsem Bill.“

„To je bezva,“ řekla tmavovláška.

„Kam jedete?“ zeptal se Bill.

Dívky neodpověděly. Ta menší se zasmála. Šlapaly do pedálů a Jerry jel vedle nich.

„No tak. Kam to vlastně jedete?“ náléhal Bill.

„Nikam,“ řekla menší dívka.

„Kam je to nikam?“ zeptal se Bill.

„To bys rád věděl,“ řekla blondýnka.

„Řekl jsem vám, jak se jmenuju,“ pokračoval Bill. „A jak vy? Kámoš se jmenuje Jerry.“

Dívky se na sebe podívaly a zasmály se.

Zezadu přijelo auto. Řidič zatroubil.

„Vlez mi na záda!“ křikl Jerry.

Zajel trochu ke kraji a nechal auto projet. Pak se zase zařadil vedle děvčát.

„My vás tam svezem,“ řekl Bill. „Vezmem vás, kam budete chtít. Máte naše slovo. Musíte bejt unavený, když takhle šlapete. Vypadáte unavený. Moc pohybu není pro jednoho zrovna dobrý. Hlavně pro holky.“

Dívky se smály.

„Tak vidíte,“ řekl Bill. „Tak už nám řekněte, jak se jmenujete.“

„Já jsem Barbara, a to je Sharon,“ řekla menší dívka.

„Paráda!“ ozval se Jerry. „Teď z nich vytáhni, kam jedou.“

„Kam, holky, jedete?“ vyzvídal Bill. „No tak, Báro.“

Zasmála se. „Nikam. Jen tak po silnici.“

„Kam po silnici?“

„Mám jim to říct?“ zeptala se druhé dívky.

„Mně je to jedno,“ odpověděla druhá. „To máš úplně fuk. Já stejně s nikým nikam nepojedu,“ řekla Sharon.

„Tak kam teda jedete?“ řekl Bill. „Jedete na Picture Rock?“

Dívky se zasmály.

„Jedou tam,“ řekl Jerry.

Přidal plyn a zajel ke krajinci, takže dívky musely jet na jeho straně.

„Nebudte na nás takový,“ řekl Jerry. „No tak, už se přece známe.“

Dívky jely dál.

„Já vás neukousnu!“ křikl Jerry.

Tmavovláška se ohlédla. Jerrymu se zdálo, že se na něj dívá tím správným způsobem. Jenže s holkama člověk nikdy neví.

Vyrazil zpátky na silnici, zpod kol mu odletovaly obličky a hrudky hlíny.

„Ještě se uvidíme!“ křikl Bill, když uháněli pryč.

„Je to v suchu,“ řekl Jerry. „Všiml sis, jak se na mě ta mrcha podívala?“

„No já nevím,“ řekl Bill. „Možná bysme to měli otočit domů.“

„Vždyť už to máme v kapse!“

Zajel ze silnice pod stromy. Tady na Picture Rock se silnice rozdvojila, jedna cesta vedla do Yakimy, druhá k Natches, Enumclaw, průsmyku Chinook a Scattlu.

Asi sto metrů od silnice byl vysoký, strmý kopec, z něhož vystupovaly tmavé skály. Patřil k nízkému kopcovitému pásmu. Kopec byl protkaný pěšinkami, provrtaný jeskyněmi, na jejichž stěnách tu a tam byly indiánské malůvky. Směrem k silnici spadaly skály prudce dolů a všude byly nápisy jako: NACHES 1967 — KOČKY Z GLEEDU — JEŽÍŠ TĚ SPASÍ — YAKIMA FUJ — KAJ SE.

Seděli v autě a kouřili cigarety. Dovnitř létali komáři a snažili se jim dostat na ruce.

„Teď bych si dal pivo,“ řekl Jerry. „To by bodlo.“

„Já taky,“ řekl Bill a podíval se na hodinky.

Když se na silnici objevily dívky, Jerry s Billem vystoupili z auta. Opřeli se o přední blatník.

„Pamatuj, že ta tmavá je moje,“ řekl Jerry a odlepil se od auta. „Ty máš tu druhou.“

Vážná rozmluva

Věřino auto tam bylo, a žádné jiné. Burt za to v duchu děkoval. Zajel na příjezdovou cestu a zastavil vedle koláče, který večer předtím upustil. Ještě to tam bylo — hliníková forma dnem vzhůru a kolo dýňové náplně na chodníku. Bylo šestadvacátého prosince.

Na Hod boží přišel na návštěvu k ženě a dětem. Věra ho varovala dopředu. A řekla mu proč — bude muset odejít do šesti, protože na večeri čekají jejího přítele s dětmi.

Seděli v obýváku a slavnostně rozbalovali dárky, které Burt přinesl. Otvírali balíčky od něj, zatímco jiné balíčky ve vánočním papíře ležely navršené pod stromkem a čekaly, až bude po šesté hodině.

Díval se, jak děti rozbalují dárky, čekal, až Věra rozváže stužku na svém. Viděl, jak sundává papír, nadzvedává víko a vyndává kašmírový svetr.

„Je krásný,“ řekla. „Děkuju ti, Burte.“

„Zkus si ho,“ řekla dcera.

„Vem ho na sebe,“ přidal se syn.

Burt se na chlapce podíval, vděčný za to, že je při něm. Zkusila si ho. Věra odešla do ložnice a vrátila se ve svetrku.

„Je hezký,“ řekla.

„Je hezký na tobě,“ řekl Burt a cítil, jak se mu na prsou rozlévá teplo.

Rozbalil svoje dárky. Od Věry poukaz do Sondheimova obchodu s pánskými oděvy. Od dcery hřeben a k němu kartáč. Od syna kuličkové pero.

Věra přinesla sodovky. Trochu si povídali, ale většinou se jen dívali na stromek. Pak dcerka vstala a začala prostrát jídelní stůl. Syn odešel do svého pokoje.

Ale Burtovi se líbilo, kde je. Líbilo se mu před krbem se sklenskou v ruce, ve svém domě, u sebe doma. Pak Věra odešla do kuchyně.

Dívky odložily kola a vydaly se jednou z pěšinek. Zmizely za ohybem a opět se objevily o něco výš. Stály tam a dívaly se dolů.

„Proč za náma, kluci, lezete?“ zavolala dolů tmavovláška.

Jerry začal stoupat vzhůru.

Dívky se otočily a rozběhly se pryč.

Jerry a Bill vzhůru stoupali krokem. Bill kouřil cigaretu a občas se zastavil, aby mohl pořádně zatáhnout. Když cesta zahrnula, otočil se a uviděl auto.

„Tak pohyb!“ křikl Jerry.

„Už jdu.“

Šplhali dál. Ale pak Bill musel zastavit, aby popadl dech. Auto už mu zmizelo z dohledu. Ani silnici už nebylo vidět. Po levé straně, kam až dohlédl, byla vidět řeka Naches a vypadala jako proužek hliníkové fólie.

„Vem to doprava, já půjdu rovně,“ řekl Jerry. „Oudřím z nem tím mrchám cestu.“

Bill přikývl. Byl moc udýchaný, aby něco řekl.

Chvilí šel ještě vzhůru, a pak začala cesta klesat a stáčet se do údolí. Zvedl hlavu a zahlédl dívky. Krčily se za skálou. Možná se usmívaly.

Bill si vyndal cigaretu, ale nemohl ji zapálit. Pak se objevil Jerry, takže to nevadilo.

Bill si chtěl jenom zašoustat. Nebo je jen vidět nahé. Ale na druhou stranu by mu nevadilo, kdyby to nevyšlo.

Neměl ponětí, co chce Jerry. Ale začalo to i skončilo ka-menem. Jerrymu stačil stejný kámen na obě děvčata, nejdříve na tu, co se jmenovala Sharon, a pak na tu, co měla být Billova.

„Každou chvíli přišla dcera do jídelny a přinesla něco na stůl. Burt ji sledoval pohledem. Díval se, jak skládá lněné ubrousky do sklenek na víno, jak doprostřed stolu staví šif-hlou vázu. Díval se, jak dává do vázy květinu, a počíná si tak pečlivě.“

Na roštu hořela briketa z pilin a vosku. Krabice s pěti dalšími byla připravená na krbu. Vstal z pohovky a dal je všechny na oheň. Díval se, dokud nevzplály. Dopil sodovku a zamířil ke dveřím k patiu. Cestou si všiml koláčů vyrovnaných na příborníku. Všechn šest si naskládal do náruče, každý za deset jejich podrazů.

Při zápolení s dveřmi ve tmě na příjezdové cestě jeden upustil.

Vchod se nikdy neotvíral — od té noci, kdy se mu v zámku zlomil klíč. Obešel dům zezadu. Na dveřích na patio visel věnec. Zatukal na sklo. Objevila se Věra v županu. Vykoukla ven a zamarčila se na něj. Pootevřela dveře.

„Chci se ti omluvit za věčejšek,“ řekl Burt. „Dětem se chci omluvit taky.“

„Nejsou tady,“ řekla Věra.

Stála ve dveřích a on stál v patiu vedle filodendronu. Sklepl si z rukávu smítko.

„Já už takhle dál nemůžu,“ řekla. „Vždyť ty jsi chtěl, abysme vyhořeli.“

„Nechtěl.“

„Chtěl. Všichni to tady viděli.“

„Můžu dovnitř? Promluvíme si o tom,“ řekl.

Přitáhla si župan u krku a ustoupila dovnitř.

„Za hodinu musím někam jít,“ řekla.

Rozhlédl se. Světla na stromečku blikala. Na kraji pohovky byly lesklé krabičky a hromada barevného hedvábného papíru. Na jídelním stole trůnily na podnosu vysušené, kožovité zbytky krocana — uprostřed petrželové nati jako v nějakém příšerném hnizdě. V krbu byl kopeček popela. Bylo tam také několik prázdných plechovek od coly. Očouzený pruh se táhl po cihlách až k římsě nad krbem, kde bylo dřevěné obložení do černa spálené.

Otočil se a šel zpátky do kuchyně.

„Dokdy tu tvůj přítel včera byl?“

„Jestli chceš začít s tímhle, tak můžeš rovnou zase jít,“ řekla.

Vytáhl židli a sedl si u kuchyňského stolu k velkému popelníku. Zavřel oči a zase je otevřel. Odhrnul záclonu a vyhlédl na zahrádku za domem. Spatřil bicykl bez předního kola postavený na sedle a řídítkách. Uviděl plevel bující podél plotu ze skvojevého dřeva.

Natočila vodu do kastrůlku. „Pamatuješ se na Den důkuvzdání? Tehdy jsem řekla, že to jsou poslední svátky, které nám zkažíš. Místo krocana jíst v deset večer vajčka se špekem.“

„Já vím. Už jsem řekl, že mě to mrzí.“

„To nestačí.“

Zapalovací plamínek už zase zhasl. Stála u sporáku a snažila se pod kastrůlkem s vodou zapálit plyn.

„Nespal se,“ řekl. „Ať nechytneš.“

Představil si, jak jí chytne župan a on vyskočí od stolu, strhne Věru na podlahu a odkutálí ji do obýváku, kde ji zakryje svým tělem. Nebo by měl raději běžet do ložnice pro deku?

„Věro?“

Podívala se na něj.

„Nemáš něco k pití? Něčeho bych se dnes ráno napil.“

„V lednici je vodka.“

„Odkdy dáváš vodku do ledničky?“

„Neptej se.“

„Tak jo,“ řekl. „Už nebudu.“

Vyndal vodku a nalil trochu do hrnečku, který našel na pracovní desce.

„Ty to budeš pít takhle z hrnku?“ řekla. „Proboha, Burt. O čem jsi to chtěl vlastně mluvit? Už jsem ti řekla, že musím někam jít. V jednu mám hodinu flétny.“

„Ty ještě pořád chodíš na flétnu?“

„Vždyť ti to povídám. Tak o co jde? Vyklap, co máš na srdci, a já už se začnu chystat.“

„Chtěl jsem ti říct, jak mě to mrzí.“

„To už jsi povídal.“

„Kdybys měla trochu džusu, tak si ho smíchám s tou vodkou.“

Otevřela ledničku a přesunula několik věcí.
„Je tu klikvový džus.“

„Výborně.“

„Jdu do koupelny,“ řekla.

Vypil hrnek džusu s vodkou. Zapálil si cigaretu a odhodil sirku do velkého popelníku, který byl vždycky v kuchyni na stole. Prohlížel si vyhozené nedopalky. Některé byly z Věřiných cigaret, jiné ne. Některé byly dokonce modrofialové. Vstal a vysypal popelník pod výlevku.

Ten popelník vlastně ani nebyl popelník. Byla to velká kameninová miska, kterou koupili od voutsatého hrnčíře v tržnici v Santa Claře. Burt ji vypláchl a osušil. Postavil ji zpátky na stůl. A pak v ní zamáčkl svou cigaretu.

Voda na sporáku začla bublat, zrovna když zazvonil telefon.

Slyšel, jak Věra otevřela dveře koupelny a volá na něj přes obývak. „Zvedni to! Já zrovna lezu pod sprchu.“

V kuchyni telefon ležel v rohu pracovní desky za pánví. Posunul pánev a zvedl sluchátko.

„Je tam Charlie?“ zeptal se hlas.

„Ne,“ řekl Burt.

„Díky,“ řekl hlas.

Když připravoval kávu, telefon zazvonil znovu.

„Charlie?“

„Není tu,“ řekl Burt.

Tentokrát nechal telefon vyvěšený.

Věra se vrátila do kuchyně. Měla na sobě džínsy a svetř a kartáčovala si vlasy.

Lžičkou dal do šálků s horkou vodou instantní kávu a do svého přilil trochu vodky. Přinesl šálky ke stolu.

Věra zvedla sluchátko a poslouchala. „Co s tím je? Kdo to volal?“

„Nikdo. Kdo kouří barevné cigarety?“

„Já.“

„Pokud vím, nikdy jsi je nekouřila.“

„No, tak teď ano.“

Seděla proti němu a pila kávu. Kouřili a klepali popel do popelníku.

Chtěl toho hodně říci, něco smutného, něco pro útěchu — tak různě.

„Kouřím tři balíčky denně,“ řekla Věra. „To jako jestli chceš opravdu vědět, co se tady děje.“

„Kristepane,“ řekl Burt.

Věra přikývla.

„Nepřišel jsem, abych tady poslouchal takovéhle věci.“

„Co jsi sem teda přišel poslouchat? Chceš slyšet, že dům vyhořel?“

„Věro,“ řekl. „Jsou vánoce. Proto jsem přišel.“

„Vánoce byly večera,“ řekla. „Přišly a zas odešly. Už nikdy žádný nechci zažít.“

„A co já? Ty si myslíš, že já se těším na svátky?“

Telefon zase zazvonil. Burt to zvedl.

„Někdo shání Charlieho,“ řekl.

„Cože?“

„Charlieho.“

Věra si vzala sluchátko. Mluvila a byla k němu otočená zády. Pak se na něj podívala a řekla: „Já si to vezmu do ložnice. Můžeš to, prosím tě, zavěsit, až to tam zvednu? Zavěš to, až ti řeknu — já to poznám.“

Vzal si sluchátko. Věra odešla z kuchyně. Přiložil si sluchátko k uchu a poslouchal. Neslyšel nic. Pak slyšel, jak si nějaký muž odkašlal. A za chvíli, jak Věra zvedla druhý telefon. Zavolala: „Dobrý, Burt! Už to, Burt, mámi!“

Položil sluchátko a díval se na ně. Otevřel zásuvku s přibory a přebraloval se v ní. Otevřel jinou zásuvku. Podíval se do výlevky. Šel do jídelny a vzal tam nůž na porcování masa. Přidržel ho pod proudem horké vody, až se mastnota smyla. Ořel si ostří o rukáv. Přšel k telefonu, přeložil

šňuru a úplně hravě ji přerázl. Podíval se na přeráznuté kon-
cc. Pak dal telefon zpátky do rohu za pánev.

Objevila se Věra. „Ten telefon je hluchý,“ řekla. „Neu-
dělal jsi s tím něco?“ Podívala se na telefon a zvedla ho ze
stolu.

„Ty hajzle!“ zajčela. „Ven, vypadni, táhni, kam pa-
tríš!“ Hrozila mu s telefonem v ruce. „Tak! Já ti nechám
udělat soudní zákaz, abys šel nemoht! Uvidíš!“

Telefon cinkl, jak s ním praštila na pracovní desku.

„Jestli odsud okamžitě nevypadneš, tak jdu k sousedům
volat policii!“

Zvedl popelník. Držel ho za okraj. Stál s ním jako diskar
před hodem.

„Prosím tě, to je náš popelník,“ řekla.

Odešel dvěřmi patia. Nebyl s tím úplně jistý, ale domní-
val se, že něco dokázal. Věřil, že se teď věci vyjasní. Bylo
zřejmé, že si brzy budou muset vážně promluvit. Mají
o čem hovořit, je třeba probrat důležité věci. Opět spolu
budou mluvit. Možná po svátcích, až vše zapadne do nor-
málních kolejí. Například jí řekne, že ten pitomý popelník
je vlastně miska.

Obešel koláč na cestě před domem a nasedl do auta. Na-
startoval a zařadil zpátečku. Těžko se mu v autě manipulo-
valo, dokud popelník neodložil.

O čem mluvíme, když mluvíme o lásce

Mluvil můj kamarád Mel McGinnis. Mel McGinnis je
kardiolog, takže na to má někdy právo.

Seděli jsme ve čtyřech kolem stolu v jeho kuchyni a pili
gin. Velkým oknem nad výlevkou dovnitř svítilo slunce.
Byl tam Mel a já a jeho druhá žena Tereza — říkali jsme jí
Terri — a moje žena Laura. Tehdy jsme žili v Albuquer-
que. Ale všichni jsme pocházeli odjinud.

Na stole stála nádoba na led. Gin a tonik putovaly ko-
lem, a my se nějak dostali na téma láska. Mel se domníval,
že skutečná láska není nic jiného než láska duchovní. Ří-
kal, že než toho nechal a šel na medicínu, studoval pět let
v kněžském semináři. Tvrdil, že když se nad těmi roky strá-
venými v semináři zamyslí, stále je považuje za nejvýznam-
nější období ve svém životě.

Terri vyprávěla, že muž, se kterým žila, než začala žít
s Melem, ji tak miloval, že se jí pokusil zabít. Pak řekla:
„Jednou večer mě zmlátil. Držel mě za kotníky, vlácel mě
po obýváku a pořád vykřikoval: ‚Miluju tě, ty mrcho, já tě
miluju.‘ Takhle mě tahal po obýváku. Drncala jsem hlavou
o nábytek.“ Terri se rozhlédla okolo stolu. „Co si počít
s takovouhle láskou?“

Byla to vyzáblá žena, měla krásný obličej, tmavé oči
a hnědé vlasy, které jí splývaly po zádech. Měla ráda tyrky-
sové náhrdelníky a dlouhé klinkavé náušnice.

„Kristepane, měj rozum. Tohle přece není láska, to snad
víš, ne,“ řekl Mel. „Nemám tušení, jak by se tomu dalo ří-
kat, ale určitě ne láska.“

„Říkej si, co chceš, ale já vím, že to láska byla,“ nedala
se Terri. „Možná ti to připadá šílený, ale je to tak. Lidi jsou
různý, Meli. Jasně, že se někdy choval jako cvok. To se ví.
Ale rád mě měl. Možná svým divným způsobem, ale rád
mě měl. Láska to byla, Meli. Neříkej, že ne.“

Mel si hlasitě vzdychl. Držel sklenku a otočil se k Lauře
a ke mně. „Ten člověk vyhrožoval, že mě zabije,“ řekl. Do-